

Ümit Sizziniz Ya da Ümitsizsiniz

" Hem ferdi ve hem de toplumu yüce ideallerden uzaklaştıran, dünya-ahiret saadetini yok eden, Allah, Resulü ve imamların çağrısına duyarsız kılan, din derdiyle dertlenmesinin önünü alan en büyük hastalık ve neden, "yeis/ümitsizlik"tir. „

Toplumsal ümitsizlik illeti; öylesine kök salmıştır ki, hemen hemen her evin önünde ve hatta içinde cins cins dikenler halinde zuhur etmekte ve bireyleri ellerinden, kollarından, ayaklarından sarmalayan birer dikenli demir çitlere dönüşmüş durumdadır.

Bütün istidat ve kabiliyetleri kollarıyla zincirlemiş bulunan toplumsal ümitsizlik hastalığının en aşikâr belirtisi ise, Müslümanlardaki aşağılık duygusudur ki Batı karşısında hep küçüklük kompleksi ile hareket etmekte ve adeta bir sömürge gibi davranmaktadırlar. Asırlardır mukaddes idealinin sancağını bir türlü dikemeyen ve eskisi gibi her alandaki gelişmeleri gerçekleştiremeyen Müslümanlar, her halleriyle hem dünyevî hem de uhrevî gelecekleri açısından ümitsiz bir tablo görüntüsü vermektedirler. Ne dünya hâkimiyeti ve saadetini gerçekleştirebileceklerine karşı özgüvenleri var, ne de ahirette ebedî cennet mutluluğuna ereceklerine inanıyorlar adeta. Maddi ve teknolojik yönden fakir oldukları için dünya hâkimiyet ve mutluluğuna ümitsizler, zaten ümitsiz oldukları için de fakirler. Günahları sebebiyle de ukba saadetinden ümitsizler.

Keşke İslam âlemi eski ümidini yeniden kazansa ve bu ümitle bütün mazlum toplumlar olarak geleceğe yürüyebilse, her fert bu doğrultuda üzerine düşen görevleri gönülden yerine getirirse ve el ele, kol kola, omuz omuza, gönül gönüle, halka halka ilerleyebilsek çok rahat diye biliriz ki şuan içinde bulunduğumuz acı durumda asla olmayacağız. Şu yaşanan kahrolası trajediler kesinlikle gerçekleşmeyecek ve dünya Müslümanları, ABD gibi zalim devletlerin zulmüne maruz kalmayacaktır.

Bu toplumsal ahvalin bozukluğunu, yüzyıl öncesinde ne güzel dile getiriyor Mehmet Akif Ersoy:

Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak...
Alçak bir ölüm varsa eminim, budur ancak.
Azmiyle, ümidiyle yasar hep yasayanlar,
Meyus olanın ruhunu, vicdanını bağlar....
Hüsrana rıza verme! Çalış! Azmi bırakma
Kendin yanacaksan bile evladını yakma!

Sahipsiz olan bir memleketin batması haktır,
Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.

Ferdi ümitsizliğe gelince; hiç şüphesiz bunun en kötüsü insanın Allah'ın rahmetinden ümidini kesmesidir. Allah'ın rahmetinin genişliğini, onun gazabını geride bıraktığını düşündüğümüzde boynunu bükerek, ümitsizlik ve hayal kırıklığının çaresizliği içinde O'nun rahmet ve kerem kapısına başvurunu, Allah'ın reddedeceğini caiz görmek uzak bir ihtimal olur.

Allah Resulü: "Şu üç şey felâkettir: 1. Kibre düşmek, 2. Allah'ın varlığından şüphe etmek, 3. Allah'ın rahmetinden ümit kesmek" buyurmuşlardır. Buna göre ümitsizlik; babası küfür, annesi bencillik olan bir evliliğin gayri meşru çocuğudur!

Ümitsiz günahkârların yapması gereken ilk şey Rahman'ın günahkârlar için buyurduğu ümit reçetelerini okumaktır, ümitsiz günahkârların tövbe ve istiğfarla yeniden fitrî temizliklerini bulmaları, dolayısıyla Allah'a kullukta daim olmaları için kesinlikle ümitle aşılınmaları gerekmektedir. Aksi takdirde uzun yıllar süren ümitsizlik toprağında yüzlerce, binlerce, hatta küfür ve şirkeler kadar varan kötülükler yeşerebilir.

Kuran'da ki bu ayeti kerimeyi okuduktan sonra, O en sevgililer sevgilisine karşı hala ümitsiz olmak ne kadar da büyük bir ayıp olacaktır. Rabbimiz bizi nasılda kendisine davet etmekte;

"De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O Gafur (çok bağışlayıcı), Rahîm (çok merhamet edici)dir." (Zümer:53)

Bu ümit ayeti öylesine geniş ve derin kapsamlıdır ki, sadece günahkâr müminleri değil, ışıyla bütün insanları ve cinleri kuşatmaktadır; kâfirlere, müşriklere, münafıklara varıncaya kadar. Küfür, şirk, nifak ve fiskından tövbe edenleri müjdelemektedir.

Ye'sin/ümitsizliğin zararlarına gelince; bu başlıca iki ana sahada gerçekleşmektedir: 1. Toplumsal hizmetten alı koymak, 2. Ubudiyet/kulluktan alı koymak.

Ferdi ümitsizlik, öncelikle sahibini kulluğundan eder, kulluk şuurundan eder; Allah-kul irtibatını zayıflatır, yaratıcı ve yaratılan münasebetini bozar. Kendisini bir boşverciliğe salar; önce şüpheli şeyleri yapmaktan sakınmaz, sonra mekruhları önemsemez, ardından da haramlar konusunda dikkatsiz davranır.

Sonuç; Allah'tan utanmama, ondan korkmama, günahlara ısrar etmektir. Öyle olur ki, bazen ufacık bir sıkıntıyla karşılaşsa namazı kazaya bırakır; daha kötüsü, yerine getiremediği vacipler için ürpermeyen bir kalbin atışlarına emanet bir hayatı soluklamaya başlar. Ahiretten ümitsiz mümin, kendisini tembelliğe salar, amelde laubalileşir; neticede nifak sınırlarını zorlar ve hatta Allah korusun şirk ve küfür çöllerinde kaybolur gider.

Ümitsizde aşk olmaz, şevk olmaz, azim ve gayret olmaz. Ümitsizde gaye soluklaşır, hedef matlaşır, maksat renk atar, ideal silinir, mücadele hissi ortadan kalkar, şehadet arzusunun tadı-tuzu kalmaz, kardeşlik hiçbir önem arz etmez. Allah için, İslam yolunda, davamız uğruna hizmet aşkı birden söner ümitlerini kaybetmişlerin gönlünde. Uğruna gözyaşı ve alinteri dökülen mihrap ve minber kutsiyetini kaybeder, uzaklaştıkça uzaklaşır.

Ümitsizlik insanda özgüveni kaldırıp yerine şüpheliği yerleştirir, huzurun yerini acı alır, itminanın yerini tedirginlik ve sükûnet kaybolur yerini boşluğa bırakır. Ye'is, hayata bakış açısını değiştirir; insan kalbini tereddüt, su-i zan, ucub, gurur ve kibir ile mayalar. Mehmet Akif Ersoy, gayet vurucu ve akılda kalıcı olarak ne kadar da güzel söyler:

Ye's öyle bataktır ki düşersen boğulursun
Ümmide sarıl sımsıkı, seyret ne olursun!

Hiç hedefi Allah'a ulaşmak, kendini yetiştirmek olan bir mümin ümitsiz olabilir mi; kendi değerinin farkına varan ümitsizlik hastalığına yakalanır mı? Mevlamız Ali (a.s) şöyle buyuruyor: "Kendi nefsin tanıma, tanıyışların en kârlısıdır. "Her kim kendi nefsin tanıdıysa yaptıkları değer kazanır." Kendini tanımaktan maksat, şahsın kimlik kartında yazılanları bilmesi değildir; varlık âleminde insanın gerçek makamının farkına varması, topraktan yaratılmış bir hayvan olmayıp ilâhî ruhtan bir parça olduğunu, Allah'ın halifesi ve emanetçisi olma liyakatine sahip olduğunu bilmesidir. Böyle bir marifet ve tanıma sonucunda kendi içinde şeref ve üstünlük hissi duyarak, kendi varlığının kutluluğunu anlar ve ahlâkî faziletler onun için anlam kazanır. Ümitsizlikten, inzivadan, boşluk ve monotonluktan kurtulur. Onun için yaşam kutlu bir anlam kazanır.

Ümmîddeyiz ye's ile ah eylemeyiz biz
Sermâye-i imanı tebâh eylemeyiz biz
Kapını koyup ağyâre penâh eylemeyiz biz
Bir kimseye sayende nigâh eylemeyiz biz. (Şeyh Galip)